

Sygn. akt I ACa 47/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Elżbieta Karpeta
------------------	----------------------

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2021 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko W. M.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 28 września 2020 r., sygn. akt II C 181/18

- 1) oddala apelację;
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 47/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 września 2020r Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił powództwo (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. kierowane przeciwko W. M. o zapłatę zadłużenia wynikającego z wypowiedzianej umowy kredytu oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5417 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że w dniu 21 września 2005 r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. a pozwanym, zawarta została umowa kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej. Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy, bank zobowiązał się udzielić pozwanemu kredytu w kwocie 76 431,49 zł indeksowanego kursem CHF na warunkach określonych w umowie oraz regulaminie do umowy, stanowiącym integralną część umowy. W § 1 ust. 2 umowy ustalono, że spłata nastąpi w 360 miesięcznych ratach równych kapitałowo-odsetkowych.. W § 1 ust. 5 wskazano, że całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia umowy wynosił 151 123,62 zł, przy czym podana kwota nie uwzględniała ryzyka kursowego. Zastrzeżono także, że ostateczna wysokość całkowitego kosztu kredytu uzależniona jest od zmian poziomu oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania. Zgodnie z § 2 ust. 2 umowy w dniu wypłaty każdej transzy kredytu kwota wypłaconych środków miała być przeliczana na walutę, do której indeksowany jest kredyt, według kursu kupna walut określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych”, obowiązującego

w dniu uruchomienia środków. Z kolei w § 4 ust. 2 umowy postanowiono, że wysokość zobowiązania będzie ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej w walucie indeksacyjnej, po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży walut określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” do waluty wyrażonej w umowie, obowiązującego w dniu spłaty. W § 4 ust. 3 umowy pozwany oświadczył, że jest świadomy ryzyka kursowego, związanego ze zmianą kursu waluty indeksacyjnej w stosunku do złotego, w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko. § 6 umowy stanowił, że oprocentowanie kredytu jest zmienne, a składa się na nie suma obowiązującej stawki DBF i stałej marży Banku, wynoszącej 8,44 %, . Zgodnie z § 14 ust. 2 regulaminu do umowy indeks DBF dla każdego kwartału kalendarzowego stanowił średnią arytmetyczną stawek LIBOR 3m obowiązujących w dniach roboczych w okresie liczonym od 26 dnia miesiąca zamykającego kwartał poprzedzający ostatni kwartał do 25 dnia miesiąca kończącego kwartał poprzedni. Analogicznie obliczany był indeks DBF dla każdego miesiąca (§ 14 ust. 3 regulaminu). W § 14 ust. 6 wskazano, że indeks DBF ulega zmianie w okresach kwartalnych w przypadku, gdy jego bieżąca wartość jest różna od poprzedniej o przynajmniej 0,1 punktu procentowego, a także w okresach miesięcznych, gdy różnica ta wyniesie przynajmniej 0,25 punktu procentowego.

W dniu 10 października 2010 r. powód zawarł z pozwanym aneks nr (...) do umowy kredytu hipotecznego, zgodnie z którym pozwany przystąpił do programu MiniSpłata, korzystając jednocześnie z oferty zmiany kursu waluty obcej stosowanego do spłat kredytu hipotecznego. W § 1 ust. 1 aneksu ustalono, że oprocentowanie kredytu jest zmienne i na dzień sporządzenia aneksu wynosi 8,62% w skali roku. Pozwany oświadczył, iż jest świadomy ryzyka wynikającego ze zmiennego oprocentowania w całym okresie kredytowania i akceptuje to ryzyko. Zgodnie z § 1 ust. 2 aneksu całkowity koszt kredytu na dzień sporządzenia aneksu wynosił 154 967,20 zł, przy czym podana kwota nie uwzględniała ryzyka kursowego. W ustępie tym wskazano także, że ostateczna wysokość całkowitego kosztu kredytu uzależniona jest od zmian poziomu oprocentowania kredytu w całym okresie kredytowania. W § 2 aneksu powód wyraził zgodę na odroczenie płatności rat kredytu, przy czym jednocześnie podwyższona została marża powoda przez okres odroczenia. W § 3 aneksu postanowiono, że wysokość zobowiązania będzie ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej w CHF po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży walut ustalanego przez Narodowy Bank Polski, rozumianego jako kurs sprzedaży walut ustalany przez Narodowy Bank Polski obowiązujący w dniu poprzedzającym dzień wpływu środków na rachunek spłaty. W przypadku przemijającej przeszkody uniemożliwiającej zastosowanie kursu sprzedaży walut określonego w powyższy sposób, stosowany miał być ostatni obowiązujący kurs sprzedaży ogłoszony przez NBP, a w przypadku braku możliwości zastosowania kursu sprzedaży walut w powyższy sposób z uwagi na trwałą przeszkodę, np. zaprzestanie publikacji kursów przez NBP, stosowany miał być kurs sprzedaży określony zgodnie z postanowieniami regulaminu kredytu hipotecznego.

W dniu 17 marca 2016 r. powód sporządził adresowane do pozwanego (na adres ul. (...), (...)-(...) K.) wezwanie do zapłaty, wzywając pozwanego do zapłaty w terminie 14 dni roboczych, pod rygorem wypowiedzenia umowy, zadłużenia w kwocie 175,88 CHF tytułem należności kapitałowej, 424,66 CHF tytułem odsetek umownych, 0,78 CHF tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie należności kapitałowej oraz 15 zł tytułem kosztów i opłat za czynności banku. W wezwaniu powód poinformował pozwanego o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W dniu 19 kwietnia 2016 r. powód sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu pozwanemu umowy kredytu nr (...) w związku z niuregulowaniem zaległości w spłacie kredytu, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od dnia doręczenia oświadczenia, wskazując, że w następnym dniu po upływie tego okresu całość środków kredytowych z odsetkami kosztami staje się wymagalna i podlega natychmiastowemu zwrotowi. Powód poinformował także, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia całości zaległości. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało pozwanemu doręczone w dniu 6 maja 2016r.

W dniu 24 lutego 2017 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg bankowych, zgodnie z którym zadłużenie pozwanego z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 21 września 2005 r. wynosiło na dzień sporządzenia wyciągu 143 464,67 zł, w tym należność główna (niespłacony kapitał) 129 667,24 zł

W ocenie Sądu Okręgowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazał Sąd Okręgowy na nieskuteczne wypowiedzenie spornej umowy. Powód nie wykazał bowiem, że dochował określonych w art. 75c ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, procedur upominawczych. Zgodnie z przywołanymi przepisami jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych, a w wezwaniu informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Powód przedstawił kopię wezwania do zapłaty zawierającego wymaganą treść, jednak nie wykazał, że wezwanie zostało pozwanemu doręczone. W szczególności dowodu skutecznego doręczenia nie może stanowić złożona do akt kserokopia karty książki nadawczej, niepodpisana i nieopieczętowana na stronie zawierającej dane pozwanego, (k.68), a ponadto niezawierająca numeru nadanej do pozwanego przesyłki. Niedopełnienie przez powoda obowiązku wynikającego z art. 75c Prawa bankowego, skutkuje nieskutecznością wypowiedzenia umowy.

Następnie wskazał Sąd Okręgowy, że zasadnie powoływał się pozwany na nieważność umowy. Umowa zawarta z powodowym bankiem przez będącego konsumentem powoda stanowi umowę kredytu, o której mowa w art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. Art. 69 ust. 1 ustawy stanowi, że przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie z treścią ust. 2 tego artykułu umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności strony umowy, kwotę i walutę kredytu, cel, na który kredyt został udzielony, zasady i termin spłaty kredytu, wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany, sposób zabezpieczenia spłaty kredytu, zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu, terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych, wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje, a także warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy. Ustawą z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (tzw. ustawą antyspreadową), wprowadzono do tego przepisu pkt 4a, w myśl którego w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, powinny być w niej zawarte szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasady przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu. Ponadto ww. ustawą dodano do art. 69 Prawa bankowego ust. 3 stanowiący, że w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie, a w umowie kredytu określa się zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku.

Z przytoczonych przepisów wynika, że wysokość zobowiązania kredytobiorcy wobec banku musi być określona już w chwili zawarcia umowy kredytu. Może ona zostać wyrażona kwotą albo poprzez zastosowanie obiektywnie weryfikowalnego mechanizmu waloryzacji. Jednym z takich mechanizmów jest indeksacja do waluty obcej. Samo wprowadzenie do umowy kredytu klauzul indeksacyjnych nie stanowi w ocenie Sądu naruszenia zasady nominalizmu ani zasady swobody umów, określonych odpowiednio w art. 358¹ i 353¹ k.c., klauzule te muszą być jednak sformułowane w taki sposób, aby w umowie kredytu jednoznacznie określone zostały jej elementy przedmiotowo istotne wymienione w art. 69 Prawa bankowego, umożliwiając kredytobiorcy ustalenie poziomu ponoszonego przez niego ryzyka związanego z zaciągnięciem kredytu. Indeksacja kredytu do waluty obcej nie może się przy tym wiązać z przyznaniem jednej ze stron umowy kredytu (bankowi) uprawnienia do jednostronnego, nieograniczonego postanowieniami umowy, kształtowania wysokości zobowiązania drugiej strony umowy (kredytobiorcy).

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Nie dotyczy to jednak postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, o ile zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Powód kwestionował zawarte w § 2 ust. 2, § 4 ust. 1 i 2 i § 6 umowy kredytu, a także w § 2 regulaminu kredytu hipotecznego postanowienia o następującej treści:

§ 2. 2. W dniu wypłaty kredytu lub każdej transzy kredytu kwota wypłaconych środków będzie przeliczana na walutę, do której indeksowany jest kredyt według kursu kupna walut określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” – obowiązującego w dniu uruchomienia środków.

§ 4. 1. Spłata wszelkich zobowiązań z tytułu niniejszej umowy będzie dokonywana w złotych na pomocniczy określony w każdorazowym harmonogramie spłat Kredytu.

§ 4. 2. Wysokość zobowiązania będzie ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej w walucie indeksacyjnej – po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży walut określonego w „Bankowej tabeli kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut obcych” do waluty wyrażonej w umowie – obowiązującego w dniu spłaty (...).

§ 6. 1. Oprocentowanie kredytu jest zmienne i na dzień sporządzenia umowy wynosi 9, 10% w skali roku, na które składa się suma obowiązującej stawki DBF i stałej marży Banku, która wynosi 8,44 %.

6. 2. Do czasu przedłożenia odpisu z KW nieruchomości będącej przedmiotem zabezpieczenia zawierającej prawomocny wpis hipoteki na rzecz Banku na pierwszym miejscu i nie zawierającego obciążeń, które nie zostały zaakceptowane przez Bank, oprocentowanie wskazane w ust. 1 zostanie podwyższone stosownie do postanowień § 15 Regulaminu do Umowy.

6. 3. Zasady i terminy zmian oprocentowania oraz odsetki karne określa Regulamin.

§ 2. Bankowa Tabela kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut, zwana Tabelą Kursów – sporządzana przez merytoryczną komórkę Banku na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym w chwili sporządzania tabeli i po ogłoszeniu kursów średnich przez NBP, tabela sporządzana jest o godz.16.00 każdego dnia roboczego i obowiązuje przez cały następny dzień roboczy.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że podniesiony przez pozwanego zarzut abuzywności postanowień § 6 umowy z uwagi na jego blankietowy charakter jest chybiony, ponieważ całkowicie pomija treść § 12 i § 14 regulaminu kredytu. Regulacje tam zawarte szczegółowo normują kwestię ustalania wysokości oprocentowania i jego zmiany oraz informowania kredytobiorcy o dokonanej zmianie wysokości oprocentowania.

Następnie odnieść się należy do postanowień umowy stanowiących klauzule indeksacyjne, za pomocą których oznaczona została w sposób pośredni, przy użyciu miernika w postaci waluty obcej, wysokość świadczenia pieniężnego dłużnika. Zgodnie z postanowieniami zawartymi w § 2 ust. 2 i § 4 ust. 2 umowy kapitał kredytu udzielonego w walucie polskiej przeliczony został na kwotę wyrażoną we frankach szwajcarskich, na podstawie której określona została wysokość (również wyrażona w walucie obcej) rat spłaty kredytu, które z kolei przeliczone zostały na złote. Zgodnie z treścią kwestionowanych przez powoda postanowień umowy przeliczenie wysokości zobowiązania kredytobiorcy miało być dokonane po raz pierwszy przy uruchomieniu transz kredytu i następnie przy spłacie kolejnych rat kredytu. Do przeliczenia dokonywanego przy wypłacie kredytu stosowany był kurs kupna CHF, a do przeliczania na złote wysokości rat – kurs sprzedaży. Oba te kursy ustalane były przy tym przez powodowy bank. Skoro żadne z postanowień umowy nie określa reguł ustalania kursów walut (treści takiej nie zawiera § 6 regulaminu kredytu hipotecznego, które jako jedyne postanowienie umowne odnosi się do sposobu sporządzania tabeli kursów) należy stwierdzić, że sporne klauzule pozwalają powodowi na jednostronne, w zasadzie dowolne kształtowanie kursów kupna i sprzedaży waluty obcej, od których uzależniona jest wysokość świadczenia kredytobiorcy, co – przy wykazaniu spełnienia pozostałych przesłanek z art. 385¹ k.c. – wskazywałoby na ich abuzywny charakter.

Za klauzule abuzywne mogą, w myśl przywołanego wyżej przepisu, zostać uznane te postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, które nie zostały z nim uzgodnione indywidualnie. Zgodnie z art. 385¹ § 3 k.c. nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. O indywidualnym uzgodnieniu postanowienia umowy stanowi przy tym możliwość modyfikacji warunków umowy, a nie wiedza konsumenta o jej treści. Nie są także uzgodnione indywidualnie postanowienia, które zostały wprowadzone do umowy na skutek wyboru przez konsumenta jednego spośród kilku zaproponowanych przez przedsiębiorcę wariantów wzorca umowy.

Możliwość uznania postanowień umowy za niewiążące konsumenta nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Postanowieniami określającymi główne świadczenia stron umowy są postanowienia o charakterze konstytutywnym dla danego typu czynności prawnej. W odniesieniu do umowy kredytu głównym świadczeniem banku jest oddanie kredytobiorcy do dyspozycji ustalonej kwoty kredytu na oznaczony w umowie czas i z przeznaczeniem na określony cel, natomiast do głównych świadczeń kredytobiorcy zaliczyć należy korzystanie z udostępnionej kwoty kredytu zgodnie z postanowieniami umowy, zwrot kwoty wykorzystanego kredytu oraz zapłatę odsetek i prowizji. Klauzula indeksacyjna służy do ustalenia wysokości kwoty, którą kredytobiorca ma zwrócić bankowi, a zatem stanowi określenie elementu świadczenia głównego kredytobiorcy. Sąd Okręgowy przychylił się w tym zakresie do poglądu wyrażonego w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt III CSK 159/17 oraz z dnia 9 maja 2019 r., sygn. akt I CSK 242/18.

Kontroli pod kątem abuzywności podlegają te postanowienia określające główne świadczenia stron, które są sformułowane w sposób niejednoznaczny, uniemożliwiający konsumentowi ocenę rozmiarów swojego świadczenia i jego relacji do rozmiarów świadczenia drugiej strony (por. pkt 2 sentencji wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawie C-26/13, według którego art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że (...) wymóg, zgodnie z którym warunek umowny musi być wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, powinien być rozumiany jako nakazujący nie tylko, by dany warunek był zrozumiały dla konsumenta z gramatycznego punktu widzenia, ale także, by umowa przedstawiała w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu wymiany waluty obcej, do którego odnosi się ów warunek, a także związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach dotyczących uruchomienia kredytu, tak by rzeczonego konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne). Klauzula indeksacyjna zawarta w spornej umowie kredytu nie spełniała tych kryteriów, a pozwany nie był w stanie na jej podstawie oszacować kwoty objętej jego świadczeniem, nie mając możliwości oceny reguł kształtowania przez bank umieszczanych w bankowej tabeli kursów franka szwajcarskiego i ustalania wysokości spreadu walutowego. Postanowienie to godzi w równowagę kontraktową stron umowy, stawiając powoda w znacznie gorszej pozycji niż pozwanego, co należy uznać za sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy kredytobiorcy. Nie ma przy tym znaczenia późniejsze wykonywanie umowy, jako że zgodnie z art. 385² k.c. oceny abuzywności postanowienia dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2018 roku, sygn. akt III CZP 29/17).

W ocenie Sądu po wyeliminowaniu klauzul abuzywnych sporna umowa nie może być utrzymana. W wyroku z dnia 3 października 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-260/18 (K. D. i J. D. przeciwko Raiffeisen Bank (...)) orzekł m.in., że art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG należy interpretować w ten sposób, że:

- nie stoi on na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy, po stwierdzeniu nieuczciwego charakteru niektórych warunków umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej i oprocentowanego według stopy procentowej bezpośrednio powiązanej ze stopą międzybankową danej waluty, przyjął, zgodnie z prawem krajowym, że ta umowa nie może nadal obowiązywać bez takich warunków z tego powodu, że ich usunięcie spowodowałoby zmianę charakteru głównego przedmiotu umowy,

- do oceny skutków dla sytuacji konsumenta wynikających z unieważnienia całości umowy decydująca jest wola wyrażona przez konsumenta w tym względzie,

- stoi on na przeszkodzie wypełnieniu luk w umowie, spowodowanych usunięciem z niej nieuczciwych warunków, wyłącznie na podstawie przepisów krajowych o charakterze ogólnym, przewidujących uzupełnianie luk przez skutki wynikające z zasad słuszności lub ustalonych zwyczajów, które nie stanowią przepisów dyspozytywnych lub przepisów mających zastosowanie, jeżeli strony umowy wyrażą na to zgodę,

- stoi on na przeszkodzie utrzymywaniu w umowie nieuczciwych warunków, jeżeli ich usunięcie prowadziłoby do unieważnienia tej umowy, a sąd stoi na stanowisku, że takie unieważnienie wywołałoby niekorzystne skutki dla konsumenta, jeżeli ten ostatni nie wyraził zgody na takie utrzymanie w mocy.

Należy w tym miejscu zauważyć, że to pozwany podniósł zarzut nieważności umowy, szeroko go argumentując, co niewątpliwie świadczy o świadomości konsekwencji związanych z nieważnością umowy.

Eliminacja niedozwolonej klauzuli indeksacyjnej przewidującej stosowanie bankowego kursu sprzedaży CHF w celu ustalenia wysokości rat spłaty kredytu, wpływa na zmianę głównego świadczenia kredytobiorcy, a zatem i głównego przedmiotu umowy kredytu. Ponadto bez tej klauzuli wykonywanie umowy nie byłoby możliwe ze względu na brak możliwości zgodnego z jej treścią ustalenia wysokości rat. Sporna umowa kredytu została zawarta w 2005 r., a mający charakter przepisu dyspozytywnego art. 358 k.c., wskazujący m.in. na możliwość stosowania do przeliczania zobowiązań kursu średniego NBP, wprowadzony został ustawą z dnia 23 października 2008 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz ustawy – Prawo dewizowe (Dz.U nr 228, poz.poz.1506), która weszła w życie dopiero w dniu 24 stycznia 2009 r. Wobec tego w niniejszej sprawie nie ma możliwości zastąpienia kursu sprzedaży CHF z tabeli banku żadnym innym kursem CHF do złotego, w tym średnim kursem ogłaszanym przez NBP.

Stwierdzenie nieważności spornej umowy kredytu ex tunc czyni nienależnymi świadczenia spełnione przez strony w jej wykonaniu. Sformułowane w pozwie żądanie zapłaty oparte było jednak na podstawie faktycznej nieobejmującej okoliczności wskazujących na bezpodstawne wzbogacenie się pozwanego kosztem powoda, wobec czego, zgodnie z treścią art. 321 k.p.c. Sąd, rozstrzygając niniejszą sprawę, okoliczności tych nie mógł brać pod uwagę.

Z powyższych względów w punkcie 1 sentencji wyroku powództwo oddalono.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Na należne pozwanemu od powoda koszty złożyła się kwota 5 400 zł tytułem zastępstwa prawnego, ustalona zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód skarżąc wyrok w całości oraz zarzucając mu naruszenie:

1) art. 233 § 1 k.p.c. przez dowolną, a nie wszechstronną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do sprzecznego z materiałem dowodowym przyjęcia, że powód nie wezwał pozwanego w trybie art. 75 c Prawa bankowego podczas gdy powód przedstawił dowód nadania przesyłki poleconej do pozwanego zawierającej takowe wezwanie.;

2) art. 233 k.p.c. przez dokonanie dowolnej a nie wszechstronnej oceny materiału dowodowego, tj. nieuprawnione przyjęcie, że powód mógł dowolnie ustalać tabelę kursów, co miało doprowadzić do naruszenia równowagi stron w sposób rażący, podczas gdy w Regulaminie kredytu wskazano podstawy określania kursów walut w tabeli kursów, a także przez pominięcie oświadczenia zawartego w § 4 ust. 3 umowy, wskazującego że kredytobiorca zrozumiał i zaakceptował zasady przeliczania należności według kursów publikowanych w Tabeli kursów;

3) art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 69 ust. 1 i 2 prawa bankowego oraz postanowień indeksacyjnych zawartych w umowie kredytu polegające na wadliwej ich wykładni przez przyjęcie, że postanowienia indeksacyjne zawarte w spornej umowie

kredytu stanowią świadczenie główne umowy, podczas gdy prawidłowa ich interpretacja prowadzi do wniosku, że były one umownymi postanowieniami waloryzacyjnymi;

4) art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie skutkujące przyjęciem, że umowa zawarta przez strony jest sprzeczna z art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe;

5) art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z postanowieniami umowy kredytu i regulaminu kredytu w związku z art. 385¹ § 1 k.c. przez wadliwą ich wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że postanowienia indeksacyjne kredytu rażąco naruszały dobre obyczaje i jednocześnie interes kredytobiorców jako konsumentów, ponieważ dowolnie pozwalały powodowi ustalić kurs waluty, do której był indeksowany kredyt, podczas gdy w rzeczywistości mechanizm ten ujęty w jednym dokumencie wskazywał, że kursy te były kształtowane w oparciu o rynek między bankowy, zatem na podstawie czynników obiektywnych i niezależnych od powoda;

6) art. 58 § 1 k.c. i art. 385¹ § 1 i 2 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie, to jest uznanie, że skutkiem stwierdzenia abuzywności postanowień indeksacyjnych jest niemożność dalszego trwania umowy w ustalonym przez strony kształcie, czyli jej nieważności, podczas gdy taki skutek przez art. 385¹ § 1 i 2 k.c. nie jest przewidziany, a za hipotetycznie abuzywne może zostać uznane wyłącznie odesłanie do czynnika kompetencyjnego w postaci tabeli kursów powoda. Tym samym skutkiem uznania za abuzywne kursu tabelarycznego powoda winno być to, że w miejsce kursu tabelarycznego ustalonego przez powoda zastosowany winien być kurs ustalony przez konstytucyjny organ kontroli państwowej i ochrony prawa, czyli Narodowy Bank Polski;

7) art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 358 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. XLIX ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. przepisy wprowadzające kodeks cywilny oraz art. 41 prawa wekslowego przez ich niezastosowanie do spornej umowy w sytuacji, gdy rekonstrukcja norm umownych w oparciu o powołane przepisy doprowadziłaby do utrzymania umowy, jej charakteru w oparciu o przepis, który nie odsyła do ustalonych zwyczajów, za to realizuje postulat utrzymania umowy i to w kształcie nienaruszającym prawa wspólnotowego;

8) art. 69 ust. 2 pkt 4a w zw. z art. 69 ust. 3 w zw. z art. 75b ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. prawo bankowe oraz w zw. z art. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2011r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw przez ich niewłaściwe zastosowanie, wskutek czego pomimo wejścia w życie powyższych przepisów postanowienia indeksacyjne utraciły abuzywny charakter w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., gdyż od wejścia w życie powyższej nowelizacji Prawa bankowego zobowiązani mogli spłacać raty kredytu bezpośrednio w walucie indeksacyjnej pozyskując ją na rynku na akceptowalnych przez siebie zasadach i bez konieczności korzystania z pośrednictwa Banku i oferowanych przezeń kursów wymiany;

9) art. 2 pkt 7 w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym przez ich niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że powód wprowadził pozwaną w błąd co do ryzyka kursowego;

10) art. 321 § 1 k.p.c. przez oddalenie powództwa w całości, podczas gdy w przypadku uznania, że umowa jest nieważna, Sąd winien zasądzić na rzecz powoda kwotę co najmniej na poziomie wypłaconego pozwanej kapitału przy założeniu teorii dwóch kondykcji, skoro też art. 321 § 1 k.p.c. nie stoi na przeszkodzie uwzględnieniu powództwa na podstawie przepisów o nienależnym świadczeniu, zaś elementy stanu faktycznego mające uzasadniać żądanie wykonywania umowy pokrywały się z elementami stanu faktycznego uzasadniającego bezpodstawne wzbogacenie.

Mając powyższe na uwadze powód wniosł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z powodu nierozpoznania przez Sąd pierwszej instancji istoty sprawy, ewentualnie o zmianę wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości, a także o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania przed Sądem pierwszej i drugiej instancji według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosła o oddalenie apelacji w całości, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd Okręgowy i przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia były prawidłowe, wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Opierały się one w znacznej mierze o treść niekwestionowanych przez strony dokumentów. Podejmując je, Sąd Okręgowy nie naruszył w żadnej mierze przepisów procesowych, w tym art. 233 §1 k.p.c., jako że nie przekroczył zasad swobodnej oceny dowodów, ani też nie naruszył zasad logiki i doświadczenia życiowego. Stąd też ustalenia te Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne, nie znajdując podstaw do ich uzupełnienia.

Sąd Apelacyjny w pełni też podzielił dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę prawną ustaleń faktycznych. W szczególności podzielił konstatacje Sądu Okręgowego w przedmiocie ważności umowy, a to uznając za zasadny podniesiony przez pozwanego zarzut nieważności umowy wywodzony z regulacji art. 385¹§1 k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 i 2 ustawy Prawo bankowe i art. 58§1 k.c.

Oceny uczciwego charakteru postanowień indeksacyjnych należy dokonać w odniesieniu do chwili zawarcia umowy kredytu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności, o których powodowy Bank wiedział lub mógł wiedzieć przy zawieraniu umowy i które mogły wpływać na jej późniejsze wykonanie, gdyż warunek umowny może wprowadzać między stronami nierównowagę pojawiającą się dopiero w czasie wykonywania umowy. Ocena ta nie może zależeć od zdarzeń, które wystąpią po zawarciu umowy i są niezależne od woli stron, a okoliczności, które zaistniały po zawarciu umowy, nie mają znaczenia dla oceny abuzywności postanowień umowy. Takie kryteria dokonywania oceny wynikają z uchwały Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2018r., III CZP 29/17 (OSNC 2019/1/2) i powołanego w niej orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, stosownie do art. 4 ust.1 oraz art. 3 ust. 1 wdrożonej do naszego porządku prawnego, Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich,

Kierując się tymi wskazówkami Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że postanowienia łączącej strony umowy, a w szczególności postanowienia zarówno dotyczące wyznaczenia kursów walut, jak i postanowienia określające wysokość kwoty udzielonego kredytu uznać należy za rażąco naruszające interesy konsumenta. Sąd Apelacyjny w pełni podziela ocenę Sądu Okręgowego, że za stwierdzeniem abuzywności klauzuli indeksacyjnej przemawia to, że Bank nie zawarł ani w umowie, ani w dokumentach dołączonych do tej umowy rzeczywistej informacji o możliwym do przewidzenia ryzyku kursowym. Ta niedostateczna informacja o ryzyku kursowym praktycznie uniemożliwiła podjęcie racjonalnej decyzji związanej z zawarciem umowy. W ten sposób klauzula indeksacyjna zawierająca niejednoznacznie określony warunek ryzyka walutowego godzi w równowagę kontraktową stron stosunku prawnego na poziomie informacyjnym, co stanowi o naruszeniu przez tę klauzulę dobrych obyczajów. Uzasadnia to ocenę, że zawarte w umowie klauzule indeksacyjne naruszające równowagę stron są w świetle art. 385¹ k.c. niedozwolone, a przez to nieważne. Nieuczciwy charakter umowy przejawiał się już w postanowieniu przewidującym przeliczenie oddawanej do dyspozycji pozwanego kwoty kredytu na CHF według kursu kupna waluty obowiązującej w dniu uruchomienia środków, a następnie kolejnym przeliczeniu tak ustalonej wartości na PLN według kursu sprzedaży - dla ustalenia salda kredytu. Takie ukształtowanie treści umowy nie spełniało wymogów określonych w art. 69 ust. 1 i ust. 2 pkt. 2 Prawa bankowego, ponieważ nie określało w sposób jednoznaczny kwoty kredytu, którą według stanu z dnia zawarcia umowy pozwany zobowiązany był zwrócić (nie wskazywano kursów przeliczeniowych).

Poza tym, tak jak to zasadnie przyjął Sąd Okręgowy, abuzywny charakter miał także wskazany w umowie mechanizm dalszego przeliczania kwoty kredytu i ustalania wysokości rat kredytowych, rzutuający na zakres świadczeń stron oparty o kurs CHF, ustalany przez powodowy Bank. W doktrynie i orzecznictwie powszechnie już przyjmuje się, że odwołanie się do kursów walut zawartych w tabeli kursów i ogłaszanych w siedzibie banku narusza równorzędność stron umowy przez nierównomierne rozłożenie uprawnień i obowiązków między partnerami stosunku obligacyjnego oraz, że prawo banku do ustalania kursu waluty nieograniczone skonkretyzowanymi, obiektywnymi kryteriami zmian stosowanych kursów walutowych świadczy o braku właściwej przejrzystości i jasności postanowienia umownego, które uniemożliwia konsumentowi przewidzieć, na podstawie transparentnych i zrozumiałych kryteriów, wynikających dla

niego z umowy konsekwencji ekonomicznych. Abuzywnego charakteru tych klauzul nie ujmuje twierdzenie powoda, że stosowane przez niego kursy walut kalkulowane były w oparciu o czynniki obiektywne, ani ustalenie, że kursy CHF stosowane przez powoda nie odbiegały istotnie od kursów stosowanych przez inne Banki komercyjne, ani od średniego kursu NBP, a nawet ustalenie, że ogólny koszt kredytu udzielonego na warunkach przewidzianych w umowie nie odbiegał od kosztów kredytu w tożsamej wysokości, który udzielony byłby według warunków przewidzianych dla kredytów złotówkowych. Okoliczności te nie zmieniają bowiem faktu, że kursy walut były kształtowane jednostronnie przez pozwanego Bank.

W wyrokach z 29 października 2019r., IV CSK 309/18 i z 27 listopada 2019r., II CSK 438/18 Sąd Najwyższy stwierdził, że wprowadzenie do umowy kredytowej zawieranej na wiele lat, mającej daleko idące konsekwencje dla egzystencji konsumenta, mechanizmu działania kursowego wymaga szczególnej staranności Banku w zakresie wyraźnego wskazania zagrożeń wiążących się z oferowanym kredytem, tak by konsument miał pełne rozeznanie konsekwencji ekonomicznych zawieranej umowy w związku z czym obowiązek informacyjny w zakresie ryzyka kursowego powinien zostać wykonany w sposób jednoznacznie i zrozumiale unaoczniający konsumentowi, który z reguły posiada elementarną znajomość rynku finansowego, że zaciągnięcie tego rodzaju kredytu jest bardzo ryzykowne, a efektem może być obowiązek zwrotu kwoty wielokrotnie wyższej od pożyczonej, mimo dokonywanych regularnych spłat. Obowiązek informacyjny określany jest nawet jako "ponadstandardowy", mający dać konsumentowi pełne rozeznanie co do istoty transakcji. Sąd Okręgowy – wbrew zarzutom apelacji – dokonał prawidłowej i zgodnej z zasadami logiki oceny, że pozwany nie został prawidłowo poinformowany przez bank udzielający kredytu o ryzyku kursowym. Zakres przekazanych pozwanemu informacji nie obrazował skali możliwego wzrostu zadłużenia kredytowego, a tym samym nie uświadamiał mu granic potencjalnego wzrostu zadłużenia. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym z treści i zarzutów apelacji wynika, że świadomości tego jak wzrośnie kurs CHF nie miał też powód, a nawet nie mógł go przewidzieć. W tej sytuacji proponowanie przez niego konsumentowi zawarcia na takich warunkach umowy nie wypełnia nie tylko ponadstandardowych, ale nawet podstawowych obowiązków informacyjnych. Brak określenia tych granic potencjalnego wzrostu kursu CHF wyklucza przyjęcie, że pozwany był świadomy i godził się na parokrotny wzrost zadłużenia kredytowego.

Zgodnie z art. 385⁽¹⁾§1 k.c. konsekwencją uznania za abuzywne zawartych w umowie i niezgodzonych indywidualnie klauzul indeksacyjnych jest stan niezwiązania stron umowy zakwestionowanymi postanowieniami. W związku z tym, Sąd Okręgowy trafnie przystąpił do rozważenia czy po wyeliminowaniu tych niedozwolonych klauzul, umowa kredytu może nadal obowiązywać w pozostałym zakresie, czy też uznać ją - zgodnie z żądaniem pozwanego - za nieważną, w szczególności ze względu na brak któregoś z koniecznych elementów takiej umowy. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że w realiach rozpatrywanej sprawy klauzule te określają główne świadczenia stron, które zostały sformułowane w sposób niejednoznaczny. W orzecnictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreśla się, że za postanowienia umowne mieszczące się w pojęciu "głównego przedmiotu umowy" w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy uważać te, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu charakteryzują tę umowę (por. wyroki TSUE z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawie C-26/13, z dnia 26 lutego 2015 r. w sprawie C-143/13, z dnia 23 kwietnia 2015 r. w sprawie C-96/14, z dnia 20 września 2017 r., w sprawie C-186/16, podobnie co do pojęcia postanowienia określającego świadczenie główne w rozumieniu art. 385 § 1 zd. II k.c. wyroki SN z dnia 8 czerwca 2004r., I CK 635/03, z dnia 30 września 2015 r., I CSK 800/14, i z dnia 14 lipca 2017 r., II CSK 803/16). Za takie uznawane są m.in. postanowienia (określane niekiedy jako "klauzule ryzyka walutowego"), które wiążą się z obciążeniem kredytobiorcy-konsumenta ryzykiem zmiany kursu waluty i związanym z tym ryzykiem zwiększenia kosztu kredytu (por. wyroki TSUE z dnia 20 września 2017 r., w sprawie C-186/16, z dnia 20 września 2018 r., w sprawie C-51/17, z dnia 14 marca 2019 r., w sprawie C-118/17, z dnia 3 października 2019 r. w sprawie C-260/18. Wobec brzmienia art. 385⁽¹⁾ § 1 zd. 2 k.c. należy z kolei uznać, że postanowienia określające główne świadczenia stron podlegają kontroli pod kątem abuzywności tylko wtedy, gdy nie zostały sformułowane jednoznacznie (por. wyrok SN z 14 lipca 2017 r., II CSK 803/16). To rozwiązanie ustawowe, wywodzące się z art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13, opiera się na założeniu, zgodnie z którym postanowienia określające główne świadczenia stron zazwyczaj odzwierciedlają rzeczywistą wolę konsumenta, gdyż do ich treści strony przywiązują z reguły największą wagę, a w takiej sytuacji zasada ochrony konsumenta musi

ustąpić ogólnej zasadzie autonomii woli obowiązującej w prawie cywilnym. Wyłączenie spod kontroli nie może jednak obejmować postanowień nietransparentnych, gdyż w ich przypadku konsument nie ma możliwości łatwej oceny rozmiarów swojego świadczenia i jego relacji do rozmiarów świadczenia drugiej strony. Postanowienia określające główne świadczenia stron nie podlegają bowiem ocenie ich nieuczciwego charakteru wyłącznie w przypadku, gdy na podstawie badania indywidualnego możliwe jest uznanie, że zostały sformułowane przez przedsiębiorcę prostym i zrozumiałym językiem. Z kolei wymóg, aby warunek umowny był wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, należy rozumieć w ten sposób, iż powinien być on rozumiany jako nakazujący także, by umowa przedstawiała w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu, do którego odnosi się ów warunek, a także, w zależności od przypadku, związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach, tak by konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wpływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne (tak np. w wyroku TSUE z dnia 20 września 2017 r., w sprawie C-186/16).

W ocenie Sądu Apelacyjnego zakwestionowane w sprawie niniejszej postanowienia umowne odsyłające do Tabeli kursów obowiązującej w powodowym banku nie mogą zostać uznane za jednoznacznie sformułowane w rozumieniu art. 385¹ § 1 zd. drugie k.c., skoro na ich podstawie pozwany nie był w stanie oszacować kwot, jakie w przyszłości będzie zobowiązany świadczyć na rzecz banku (tak również w wyroku SN z dnia 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18, niepubl.) i - jak już obszernie zostało wywiedzione powyżej - nie mógł zorientować się, w jakiej dokładnie sytuacji prawnej znajdzie się na skutek zawarcia umowy i jakie potencjalne konsekwencje dla jego zobowiązań finansowych powstaną na gruncie przedmiotowych postanowień umownych.

Usunięcie kwestionowanych postanowień ze skutkiem *ex tunc* powoduje, że brak jest określenia w umowie jej *essentialia negotii* (elementów koniecznych) przewidzianych w art. 69 Prawa bankowego, ponieważ ich wyeliminowanie nie pozwoliłoby obliczyć sumy, jaką pozwany zobowiązany jest zwrócić z tytułu kredytu. Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że nie był władny uzupełniać luk powstałych po wyeliminowaniu tych klauzul. Sąd Apelacyjny w pełni podzielił stanowisko, że stanowiłoby to niedopuszczalną konwersję umowy, zwłaszcza, że wprowadzanie w miejsce kursu kupna i sprzedaży CHF jakiegokolwiek innego miernika wartości (kursu średniego NBP, kursu B., czy R.) byłoby zbyt daleko idącą modyfikacją umowy. Wprowadzałoby do niej zupełnie nowy element. Wbrew wywodom apelacji ani art. 385¹ k.c., ani żaden inny przepis prawa nie daje podstaw do zastąpienia abuzywnej klauzuli waloryzacyjnej inną, a w szczególności taką, która określałaby inny sposób ustalenia kursu waluty waloryzacji. Nadto, zastąpienie przez Sąd nieuczciwych postanowień umowy postanowieniami uczciwymi byłoby sprzeczne z celem Dyrektywy Rady 93/13/EWG z 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, jakim jest zapobieganie kolejnym naruszeniom. Gdyby bowiem przedsiębiorca wiedział, że konsekwencją stosowania nieuczciwych warunków jest co najwyżej redukcja tych warunków do uczciwych (co następowałoby w znikomej liczbie przypadków, bo niewielu konsumentów decyduje się wystąpić na drogę sądową), to byłby nadal beneficjentem nieuczciwych postanowień w znacznej większości przypadków i osiągałby jedynie niższy zysk, ale nie ponosił żadnej straty.

Trafnie też Sąd Okręgowy przyjął, że skoro powód dochodził w sprawie od pozwanego świadczenia z tytułu niewykonania umowy o kredyt, to Sąd z mocy art. 321 k.p.c. związany był podstawą faktyczną tego roszczenia. Stwierdzenie nieważności umowy kredytu wyłącza możliwość zasądzenia na rzecz powoda jakichkolwiek kwot mających wynikać z postawienia kredytu w stan natychmiastowej wymagalności. Zbędne tym samym stają się rozważania dotyczące skuteczności dokonanego wypowiedzenia umowy, która okazała się nieważna.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok w pełni odpowiada prawu - wbrew apelacji nie został wydany z naruszeniem prawa procesowego, ani nie narusza przepisów prawa materialnego krajowych i unijnych. Konstatacja ta legła u podstaw oddalenia apelacji - w oparciu o art. 385 k.p.c. - jako bezzasadnej.

Zgodnie z unormowaną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, powód powinien ponieść koszty wywołane oddaloną apelacją - własne i przeciwnika procesowego, w tym koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, które dla określonej w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia (143 464,66zł) wynosiły

4.050zł. Taką też kwotę zasądzono na mocy wskazanego przepisu od powoda na rzecz pozwanego, wygrywającego etap postępowania apelacyjnego.

--	--	--